

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 80Ek/1023/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120331676
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ivanko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120331676.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: Spiš Invest, s.r.o., so sídlom Dolný val 70/0, 010 01 Žilina, IČO: 36 415 201, proti povinnému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému: Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o., Horné záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 570 897, o vymoženie príslušenstva, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020 takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020 **z r u š u j e**.
- II. Návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku **z a m i e t a**.
- III. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov exekučného konania.
- IV. Povinný **n e m á** nárok na náhradu trov exekučného konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom doručeným súdu dňa 03. 07. 2020, ktorému bola pridelená spisová značka dňa 09. 07. 2020 domáhal proti povinnému vymoženia úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 182 500,00 eur od 04. 08. 2016 do 13. 10. 2016 a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 212 500,00 eur od 14. 10. 2016 do zaplatenia a náhrady trov exekučného konania vo výške 16,50 eura za zaplatený súdny poplatok. Ako exekučný titul predložil oprávnený cudzí rozhodcovský rozsudok vydaný: SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19. 01. 2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19. 01. 2017. Oprávnený tiež uviedol, že všetky prílohy potrebné k návrhu na vykonanie exekúcie vrátane exekučného titulu sa nachádzajú na Okresnom súde Banská Bystrica ako súčasť návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý bol podaný na súd 21. 01. 2020 a opravy návrhu na vykonanie exekúcie dňa 07. 02. 2020. V uvedenej exekučnej veci bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie dňa 03. 06. 2020 pod. sp. značkou 30Ek/129/2020, avšak len na istinu, uviedol, že príslušenstvo uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie nebolo uvedené v poverení na vykonanie exekúcie.

2. Vyšší súdny úradník po zistení, že oprávneným predložený exekučný titul je cudzím exekučným titulom, cudzím rozhodcovským rozsudkom, postupom podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku doručil povinnému oprávneným predložený exekučný titul a poučil ho o možnosti namietať dôvody neuznania podľa osobitného predpisu

3. Povinný v podaní doručenom súdu dňa 03. 08. 2020 podal námietky proti Návrhu na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu, ktoré odôvodnil predovšetkým tým, že podľa návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku mal byť rozsudok vydaný v Zürichu, v záhlaví rozsudku sa však ako miesto konania uvádza Zug, Švajčiarska konfederácia, rozsudok mal byť podľa návrhu vydaný Rozhodcovským súdom SRS pri E2E-Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž, v

záhlaví Rozhodcovského rozsudku je však uvedené, že bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, zriadený E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava. Zhrnul tak, že údaje uvedené v Návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku nie sú v zhode s obsahom listín, ktoré boli k návrhu pripojené. Povinný tiež predložil znalecký posudok, podľa záverov ktorého je rozhodcovský rozsudok právnym paaktom a nespôsobilým titulom pre vykonanie exekúcie, ďalej namietal neplatnosť rozhodcovskej doložky, skutočnosť, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle Rokovacieho poriadku SRS JSM a v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020, súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol, keď dospel k záveru, že oprávnený si v rozhodcovskom konaní uplatnil nárok proti účelu a výslovnému zneniu zmluvných dojednaní, rozsudok nebol vydaný vo Švajčiarsku a nebol vypracovaný osobou ustanoveného rozhodcu, rozhodcovský súd v čase vydania rozsudku nesídlil na novo udávanej adrese vo Švajčiarsku, čím bolo prakticky simulované rozhodcovské konanie v zmysle rozhodcovskej doložky, čím prakticky celé rozhodcovské konanie bolo len predstieraním spravodlivého a nestranného konania, a preto Rozhodcovský rozsudok nemôže byť uznaný a vykonaný nakoľko sa jedná o právny paakt a proces predchádzajúci jeho vydaniu nesie v sebe závažné základy zakladajúce výhradu verejného poriadku, ktorá je aj v zmysle čl. 1 ods. 2 Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznávaní a výkone rozhodnutí (č. 23/1929 Sb.) dôvodom pre neuznanie rozhodcovského rozsudku.

5. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal oprávnený včas sťažnosť, ktorú obsahlo odôvodnil predovšetkým tým, že na základe toho istého rozhodcovského rozsudku už bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie pod sp. zn. 30Ek/129/2020 dňa 03. 06. 2020, neprípustnosťou exekučného prieskumu v nespotebitel'ských veciach (s poukazom napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/7/2013), zmeškaním lehoty na námietku nedostatku právomoci a rozhodcu v pôvodnom konaní, nesúhlasom s právnym záverom exekučného súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky, nesprávnosťou skutkových zistení a právnych záverov prevzatých zo znaleckého posudku K., nesprávnym právnym záverom súdu o zostavení rozhodcovského súdu a procesnými vadami sťažnosťou napadnutého uznesenia. Navrhol preto sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušiť.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, vyšší súdny úradník nemôže vydať rozhodnutie, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie alebo kasačnú sťažnosť.

8. Podľa článku I, bod 1 Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uzavretý 10. Júna 1958 v New Yorku (vyhláška č. 74/1959 Zb.), (ďalej len „Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí“), tento Dohovor sa vzťahuje na uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí vyplývajúcich zo sporov medzi osobami fyzickými alebo právnickými a vydaných na území iného štátu než toho, v ktorom sa žiada o ich uznanie a výkon. Dohovor sa vzťahuje aj na rozhodcovské rozhodnutia, ktoré sa nepokladajú za miestne (národné) rozhodnutia v štáte, v ktorom sa žiada o ich uznanie a výkon.

9. Podľa článku V, bod 2 Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia môžu byť tiež odopreté, ak kompetentný orgán krajiny, kde sa žiada o uznanie a výkon, zistí: a) že predmet sporu nemôže byť predmetom rozhodcovského konania podľa práva tejto krajiny; alebo b) že uznanie alebo výkon rozhodnutia by boli v rozpore s verejným poriadkom tejto krajiny.

10. Podľa článku V, prvá veta Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.), výroky rozhodčí vydané v jednom ze smluvných štátů, ktoré tam majú stejnou platnosť jako rozhodnutí soudní, budou uznány a vykonatelný ve státě druhém, vyhovují-li předpisům předchozích článků, pokud jest jich možno použiti.

11. Podľa článku III, druhá veta Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.), proumání soudy (úřady) státu, kde se žádá za výkon, bude se vztahovati pouze na požadavky uvedené v předcházejícím odstavci. Tyto soudy (úřady) jsou povinny zkoumati z úřední povinnosti, zda zmíněné požadavky byly splněny.

12. Podľa článku I, Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.), soudní rozhodnutí vydaná v jednom ze

smluvních států ve věcech občanských nebo obchodních budou uznána ve státě druhém, vyhovují-li těmto podmínkám: 1. že předpisy o mezinárodní soudní příslušnosti platné podle práva státu, kde rozhodnutí jest uplatňováno, nevylučují příslušnosti druhého státu k rozhodování ve věci, o kterou se jedná; 2. že uznání rozhodnutí nepřičí se veřejnému pořádku nebo zásadám veřejného práva státu, kde jest rozhodnutí uplatňováno; 3. že rozhodnutí nabylo moci práva podle zákona státu, kde bylo vydáno; 4. že v případě rozsudku pro zmeškání obmeškalá strana, proti které rozhodnutí jest uplatňováno, byla řádně obeslána podle zákona státu, kde bylo rozhodnutí vydáno, a že obesláni bylo jí včas doručeno. Zkoumání soudy (úřady) státu, kde rozhodnutí jest uplatňováno, bude se vztahovati pouze na podmínky, vypočítané pod číslem 1-4. Těmto soudům (úřadům) bude z úřední povinnosti zkoumati, zda zmíněné podmínky byly splněny.

13. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), cudzí rozhodcovský rozsudok je na účely tohto zákona rozhodcovské rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo v rozhodcovskom konaní o veci samej a bolo vydané na území iného štátu ako Slovenskej republiky.

14. Podľa § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom.

15. Oprávnený ako exekučný titul predložil rozhodcovský rozsudok vydaný: SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19. 01. 2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19. 01. 2017. Vzhľadom na miesto vydania rozhodcovského rozsudku, ktoré je v ňom uvedené, cit.: „v konaní s výslovne dojednaným miestom konania Zug, Švajčiarska konfederácia“, ide podľa čl. 1 ods. 1 Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí a tiež podľa § 46 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní o cudzí rozhodcovský rozsudok, nakoľko bol vydaný na území iného štátu než toho, v ktorom sa žiada o jeho uznanie a výkon (výkon rozhodnutia sa žiada na území Slovenskej republiky). Vzhľadom na skutočnosť, že na oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul sa vzťahuje na území Slovenskej republiky právna úprava medzinárodnej zmluvy mnohostrannej (Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí), medzinárodnej zmluvy dvojstrannej (Dohovor medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.)) a tiež osobitná právna úprava zákona o rozhodcovskom konaní, na skutkový stav nedopadá všeobecná úprava uvedená v Exekučnom poriadku. Vyšší súdny úradník nepostupoval správne, keď aplikoval ustanovenie § 54 ods. 1 Exekučného poriadku. Uvedené ustanovenie je ustanovením všeobecným, ktoré sa uplatní v tých prípadoch, kedy uznanie a výkon cudzieho exekučného titulu nie je upravené v medzinárodnej zmluve či osobitnom právnom predpise. Oprávneným predložený cudzí rozhodcovský rozsudok tak nezakladal procesný postup exekučného súdu právnym posúdením podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku, ale podľa čl. III a nasledujúcich Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, ktorých znenie je takmer v totožnom znení prevzaté aj v ustanoveniach piatej hlavy zákona o rozhodcovskom konaní (§ 46 až § 50) a tiež v odlišnostiach podľa príslušných ustanovení Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.). Sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď vyšší súdny úradník nemal postupovať podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku a pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie nemal doručovať cudzí exekučný titul osobe, ktorá je v návrhu na vykonanie exekúcie označená ako povinný, a ani ju nemal poučovať o možnosti namietať dôvody neuznania podľa osobitného predpisu, nakoľko takýto postup podľa osobitného predpisu, či medzinárodnej zmluvy nie je prípustným. Uvedený postup vylučuje článok III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, ktorý pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí, na ktoré sa vzťahuje Dohovor (cudzích rozhodcovských rozsudkov), stanovuje, že sa neurčia podstatne ťažšie podmienky, než sú určené pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí. Rovnako tak čl. V Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.) stanovuje uznávanie a výkon vzájomných cudzích rozhodnutí bez potreby osobitného uznania, resp. bez možnosti namietať proti uznaniu účastníkom konania. Nakoľko pre výkon rozhodcovských rozsudkov vydaných v Slovenskej republike nie je predpísaný postup podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku, nie je takýto postup prípustný ani pri cudzích rozhodcovských rozsudkoch. Ako vyplýva výslovne aj z § 49 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok.

16. Z dôvodu, že vyšší súdny úradník vec nesprávne právne posúdil, keď pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie cudzieho rozhodcovského rozsudku postupoval podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorého použitie vylučuje medzinárodná zmluva (Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí) a tiež osobitná právna úprava zákona o rozhodcovskom konaní, je dôvod sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušiť. Vyšší súdny úradník nebol oprávneným zamietnuť návrh oprávneného na vykonanie exekúcie z dôvodov uvedených najmä v odseku 14. jeho odôvodnenia, teda s poukazom na výhradu verejného poriadku, nakoľko vyšší súdny úradník nemôže vydať rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 6 ods. 2 zákona č. 549/2003 Z.z.). Zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok môže len sudca, nakoľko proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa odopiera uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, čo je aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie v prípadoch výhrady verejného poriadku ak je exekučným titulom cudzí rozhodcovský rozsudok, je prípustný opravný prostriedok (§ 50 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní). Sudca z uvedených dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré viedlo vyššieho súdneho úradníka k vydaniu rozhodnutia, ktorým bol odopretý výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku z dôvodu výhrady verejného poriadku, sťažnosťou napadnuté uznesenie sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020 zrušil, nakoľko vyšší súdny úradník nebol oprávneným na jeho vydanie (I. výrok uznesenia).

17. Sudca po zrušení sťažnosťou napadnutého uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom pristúpil k právnemu posúdeniu skutkového stavu, pri ktorom oprávnený navrhol vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok (vydaný: SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19.01.2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19.01.2017 a miesto rozhodcovského konania bolo mesto Zug).

18. Uznanie a výkon cudzích rozhodcovských rozhodnutí (nálezov) v Slovenskej republike sa spravuje zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa § 49 zákona o rozhodcovskom konaní sa uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku nevyslovuje osobitným rozhodnutím (v súlade s článkom III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí). Cudzí rozhodcovský rozsudok sa uzná tým, že súd, ktorý je príslušný na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (exekučný súd), naň prihladne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok. Námiety povinného proti uznaniu a výkonu je možné vzniesť až v rámci exekučného konania (článok V bod 1 Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, resp. § 50 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Na cudzie rozhodcovské rozhodnutie nemožno preto uplatniť § 54 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred podmienkami uznania cudzieho rozhodcovského rozhodnutia upravenými v zákone o rozhodcovskom konaní má prednosť úprava v medzinárodnej zmluve (§ 53 zákona o rozhodcovskom konaní). Takouto medzinárodnou zmluvou je predovšetkým Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí. Okrem toho vzájomné uznávanie rozhodcovských rozhodnutí upravujú aj niektoré dvojstranné zmluvy. V prípade, že niektorý štát, s ktorým je Slovenská republika viazaná aj dvojstrannou zmluvou, je zmluvnou stranou aj vyššie uvedeného dohovoru, použije sa prednostne dvojstranná zmluva. Ide napríklad o prípady dvojstrannej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou (Zmluva medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach so Záverečným protokolom (Praha 29.októbra 1992, ozn.č. 193/1993 Z.z.)), či Dohovor medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.). Nakoľko oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok mal byť vydaný v Švajčiarskej konfederácii (mesto Zug), pri právnom posúdení je potrebné zohľadniť aj úpravu v dvojstrannej medzinárodnej zmluve, Dohovore medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.). Podľa článku 5 Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.), sa uvedený dohovor vzťahuje aj na rozhodcovské rozsudky. Ako vyplýva z článku III, v spojení s článkom I dohovoru, exekučný súd je oprávneným z úradnej povinnosti (ex offo) skúmať v prípade posudzovania cudzieho rozhodcovského rozsudku vydaného v Švajčiarskej konfederácii aj podmienku, či sa uznanie rozhodnutia neprieči verejnemu poriadku práva štátu, na ktorom sa má rozhodnutie vykonať (ods. 2). Obdobnú právomoc zveruje súdu, určenému na výkon rozhodnutia a exekúciu (exekučnému súdu) aj Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí v článku V, bod 2, písm. b) a tiež § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

19. Súd tak v súlade s článkom I Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí (Bern, 21. 12. 1926, vyhl. č. 23/1929 Zb.), pristúpil aj bez návrhu k preskúmaniu oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku vydaného v Švajčiarskej

konfederácii, či jeho uznanie a výkon sa neprieči verejnému poriadku Slovenskej republiky. Uvedené oprávnenie vyplýva pre exekučný súd aj z článku V, bodu 2 Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí a tiež z ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

20. Pojem verejný poriadok je v súčasnosti pojmom používaným predovšetkým v medzinárodnom práve, ako súčasť tzv. výhrady verejného poriadku. Výhrada verejného poriadku patrí ku všeobecným pojmom medzinárodného súkromného práva, ??podľa ktorého môže byť uplatnene cudzieho práva obmedzene kolíznymi normami. Prístup tohto druhu sa objavil v stredoveku, ale pre jeho vývoj je podstatný vznik Code Civil vo Francúzku v ktorého článku 6 bolo formulované pravidlo, že "nemôžu byť porušené súkromné ??dohody, zákony, ktoré ovplyvňujú verejný poriadok a dobre mravy". Pod súkromnými dohodami sa chápu dohody medzi stranami a pod zákonmi čisto národná verejná politika. Neskôr vo Francúzsku, pomocou výkladu článku 6 nadobudlo platnosť ustanovenie o tom, že klauzula o verejnom poriadku obmedzuje aj použitie cudzieho práva v domácej krajine, ktoré sa má podľa kolíznych noriem použiť. Verejný poriadok sa v takom prípade začal označovať ako „medzinárodný verejný poriadok“. Jeho definícia je však o to ťažšia, o čo viac je uvedený pojem používaný v rôznych súvislostiach. Alexander J. Bělohávek uvádza, že nedôslednosť používania pojmu verejný poriadok (a tiež verejný záujem) súvisí s odlišným rozsahom pojmu verejný poriadok (ordre public) v civil law a v common law. Zatiaľ čo civil law chápe princípy ordre public ako piliera právneho poriadku a spoločenského poriadku, ktoré by mali predstavovať dlhodobú konštantu, o ktorú sa opiera hlavne (nie však len) ústavný a právny poriadok, je verejný poriadok v poňatí common law výrazne širšou kategóriou. V common law totižto vyjadruje i určitú mieru prevládajúceho (aktuálneho) politického názoru na spoločenské priority v tom ktorom období (Bělohávek, A.J. Ochrana spotrebiteľů v rozhodčím řízení. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, ISBN 978-80-7179-297-0, str. 13). Pojem verejného poriadku (ordre public) sa v medzinárodnom práve najčastejšie používa v spojení s tzv. „výhradou verejného poriadku“ a to ako korektív nežiaduceho účinku medzinárodnej zmluvy pre určitú zmluvnú stranu, ktorý v jednotlivom konkrétnom prípade umožňuje individuálne výnimky pre zmluvnú stranu v prípadoch ak by aplikácia normy medzinárodnej zmluvy v konkrétnych prípadoch z osobitných dôvodov konkrétneho prípadu pre zmluvnú stranu neprijateľná. Výhrada verejného poriadku predstavuje akýsi poistný ventil, ktorý chráni tuzemský právny poriadok pred prenikaním zásadne neprijateľných účinkov cudzieho práva (Bytrický, R.: Nástin mezinárodního práva soukromého. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1955, s. 63). Výhrada verejného poriadku má v každom jednotlivom prípade predstavovať výnimku zo všeobecného pravidla a jej aplikácia prichádza do úvahy len vo výnimočných situáciách. Verejný poriadok je tradičným inštitútom medzinárodného práva súkromného. Obsahujú ho právne poriadky prakticky všetkých štátov, či už výslovne upravené, alebo používané súdnou praxou (Kučera, Z.: Mezinárodní právo soukromé. 7., opravené a doplněné vydání. Brno, Plzeň : Doplněk, Aleš Čeněk, 2009, 978-80-7239-231-5, s. 193). Karol Eliáš v dôvodovej správe k ustanoveniu § 1 nového Občianskeho zákonníka v Českej republike uviedol, cit.: „Veřejný pořádek se osnova nepokouší blíže definovat, neboť to v právní normě není možné, stejně jako není možné právní normou definovat dobré mravy. Orientačně lze vyjít z pojetí, že veřejný pořádek není kategorie vlastní jen právu veřejnému, nýbrž že se jedná o kategorii prostupující celé právo, a že se jedná o pravidla, na nichž leží právní základy společenského řádu zdejší společnosti.“ Orientačne možno vychádzať z významu, že verejný poriadok prechádza celým právom a zahŕňa pravidlá, na ktorých ležia právne základy spoločenského poriadku danej spoločnosti (Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář, Svazek I. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, ISBN 978-80-7478-369-2, str.258). Zdeněk Dvořáček k uvedenému pojmu uviedol, cit.: Veřejný pořádek lze vymezit jako souhrn společenských vztahů, které vznikají, rozvíjejí se a zanikají na místech veřejných a veřejnosti přístupných, které jsou upravené právními i neprávními normami, jejichž zachování je významné pro zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti“ (Dvořáček, Z. Právní základy veřejného pořádku (vybrané kapitoly). Praha :Nakladatelství Armex, 2004, str. 6). Definícia francúzskeho právneho teoretika, kde v zásade pojem vznikol, Gérarda Cornua uvádza, že verejný poriadok je vo všeobecnom zmysle slova stav spoločnosti, v ktorom nie je ohrozený mier, pokoj a verejná bezpečnosť (Cornu, G.: Vocabulaire juridique, Paris: PUF, 2007, s.644, ISBN: 978-2-13-055986-3). Podľa nemeckého profesora Dr. Martina Gebauera, cit.: „Hlavnou funkciou verejného poriadku je chrániť základné (fundamentálne) hodnoty domáceho štátu pred neprijateľnými (neakceptovateľnými) následkami, ktoré môžu nastať v prípade uplatnenia cudzieho práva, alebo z uznania cudzích rozhodnutí (Gebauer, M.: Ordre public (Public Policy), in Wolfrum (ed.), The Max Planck Encyclopedia of Public International Law, Oxford University Press, 2011, online edition <http://www.mpepil.com>). Celosvetovo je prijímané, že prípady verejného poriadku sú považované za výnimky (rozsudok SD EÚ vo veci C-145/86 Hoffmann vs. Krieg zo dňa 04. 02. 1988, ECLI:EU:C:1988:61). Klauzula o verejnom poriadku sa zvyčajne aplikuje v negatívnom zmysle, teda že zakazuje použitie cudzieho práva alebo uznanie cudzieho rozhodnutia v prípadoch,

keď je v rozpore so základnými hodnotami lex fori (domáceho právneho poriadku). V tomto ohľade je verejný poriadok používaný ako „štít“ brániaci pred negatívnymi výsledkami prenikania cudzieho práva (Pfeiffer, T.: 'Private International Law', in in Wolfrum (ed.), The Max Planck Encyclopedia of Public International Law, Oxford University Press, 2011, online edition <http://www.mpepil.com>). Najšť definíciu verejného poriadku je preto v konkrétnych príkladoch veľmi obtiažne, ako uvádza napríklad Nasim Seyedi, cit.: „O verejnom poriadku možno uviesť, že pravidlá jeho používania v súčasnosti sú neadekvátne alebo nejednoznačné. Jediné, čo možno považovať za všeobecne prijímané je skutočnosť, že: 1) snahy právnikov v tejto oblasti nespôsobili požadovaný výsledok z dôvodu, že súčasný právny systém akceptuje sudcu a jeho rozhodnutia ako dôležitý faktor pri nachádzaní príkladov pojmu verejný poriadok a za 2), že verejnú právo sa delí do dvoch hlavných kategórií: národné a nadnárodné (Seyedi, N.: The Results of Public order in Private International Law, in: International International Science and Investigation Journal, 3(2) 2014, ISSN: 2251-8576 2014, 3(2), str. 29-35). S určitou mierou abstrakcie zhrnúc nielen vyššie uvedené poznatkov, podľa ktorých pojem verejný poriadok obsahuje tie základné zásady medzinárodného, európskeho a vnútroštátneho práva, ktorých zachovávanie a dodržiavanie je v danom čase, na danom mieste a v konkrétnej situácii nevyhnutné pre napĺňanie obsahu pojmu právny štát a demokratické zriadenie a ktorých dodržiavanie zabezpečuje pre spoločnosť pokoj, verejnú bezpečnosť a mier.

21. Rozpor uznania oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku, vydaného SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19. 01. 2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19.01.2017 a miesto rozhodcovského konania bolo mesto Zug, s verejným poriadkom Slovenskej republiky súd vzliadol z obsahu spisu v tom, že rozhodcovský rozsudok vydal subjekt bez právnej subjektivity, ktorý tak nebol oprávnený na akýkoľvek úkon, teda ani rozhodovať spor medzi právny predchodcom oprávneného a povinným. Ako vyplýva zo záhlavia Rozhodcovského rozsudku, vo veci konal a rozhodoval „Stály rozhodcovský súd JSM (ďalej len „SRS JSM“) sídlom Thurgauerstrasse 40. CH-8050 Zurich, zriadený E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava, adresa na doručovanie Tallerova 4, 811 02 Bratislava, konajúci rozhodcom Petrom Petrušom“. Právnu subjektivitu má zriaďovateľ, subjekt: E2E-Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž so sídlom Tallerova 2/4, 81102 Bratislava-Staré Mesto, Slovenská republika, IČO: 45 745 986, dátum vzniku 24.03.2015. Rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom podľa Slovenského právneho poriadku právnu subjektivitu nemá, ide o sui generis subjekt bez právnej subjektivity. Ako vyplýva zo Znaleckého posudku č. 1 zo dňa 17. 01. 2018, O. Z. S., K., na str. 18 cit.: „subjekt označený ako rozhodcovský súd SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia, neexistuje a nemá právnu subjektivitu ani podľa švajčiarskeho právneho poriadku a ani podľa slovenského právneho poriadku, a ani nebol vytvorený v súlade so švajčiarskym ZMPS a teda nemôže byť stálym rozhodcovským súdom a rozhodovať spory v obchodnoprávnom styku. Existuje iba SRS JSM so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorý mal byť od 1.1.2017 zrušený, tzn. ani tento subjekt nemá právomoc rozhodovať v rozhodcovskom konaní.“. Záver znalca, že exekučný titul vydal fiktívny subjekt (Stály rozhodcovský súd JSM (ďalej len „SRS JSM“) sídlom Thurgauerstrasse 40. CH-8050 Zurich), ktorý nemá právnu subjektivitu ani podľa Slovenského právneho poriadku, ani podľa právneho poriadku Švajčiarskej konfederácie, ktorý podľa uplatniteľných noriem medzinárodného práva nemá právomoc rozhodovať spory v obchodnoprávnom styku ku dňu 19. 01. 2017 zakladá pre exekučný súd bez pochybností záver o nulite (ničotnosti) vydaného exekučného titulu, keď exekučný titul mal vydať subjekt, ktorý neexistuje. Je následne bez pochybností že by bolo v rozpore s verejným poriadkom vykonať exekúciu na základe oprávneným exekučného titulu, ktorý vydal orgán, ktorý neexistuje, a ktorého účinky tak nemôžu kohokoľvek zaväzovať k plneniu povinnosti. Ďalej pre exekučný súd z uznesenia Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Kv 62/17/6600-41 zo dňa 19.09.2019 vyplynulo, že K., ktorý mal vydať oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok a byť rozhodcom, ako svedok v trestnom konaní dňa 12. 07. 2017 vypovedal, že nemá právnické, ale len stredoškolské vzdelanie a z jeho skúsenosti a pracovného zaradenia je zrejmé, že nie je spôsobilý rozhodnúť akýkoľvek obchodnoprávny spor dvoch podnikateľských subjektov. Nikdy predtým rozhodcu nerobil a nemal s tým žiadne skúsenosti, adekvátne vzdelanie, ani prax. Bol v ťažkej životnej situácii a ponúkli mu odmenu 10.000,- eur. Žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával, neštudoval žiadne dokumenty, písomný elaborát označený ako rozhodcovský rozsudok nevypracoval, nie je jeho autorom a táto písomnosť nie je výsledkom objektívneho posúdenia veci, nie je výsledkom jeho právnych úvah. Len podpísal rozhodcovský rozsudok, ktorý mu vypracovaný priniesol Mgr. M.. Súd nemá pochybnosti že by bolo v rozpore s verejným poriadkom vykonať nútene, proti vôli povinného exekučný titul, ktorý mal vydať rozhodca K., ktorý uvedie, že žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával, neštudoval žiadne dokumenty, písomný elaborát označený ako rozhodcovský rozsudok nevypracoval, nie je jeho autorom

a táto písomnosť nie je výsledkom objektívneho posúdenia veci, nie je výsledkom jeho právnych úvah. Za uvedenie svojho mena na rozhodcovskom rozsudku mu bola podľa jeho vlastných slov ponúknutá odmena 10 000,00 eur. Je pre exekučný súd bez pochybností zistený rozpor s verejným poriadkom vykonávať nútené exekučný titul, o ktorom sám pôvodca v ňom uvedený uvedie, že ho nevypracoval, nie je jeho autorom.

22. K námietke oprávneného, že na základe toho istého rozhodcovského rozsudku už bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie pod sp. zn. 30Ek/129/2020 dňa 03. 06. 2020, exekučný súd uvádza, že ani rozhodnutia súdov, nie sú uznané za formálne pramene práva, nakoľko v súdnom spore ide vždy o individuálne posúdenie skutkového stavu, ktorý súd právne posudzuje. Aj s prihliadnutím na čl. 2 ods. 3 CSP je potrebné uviesť, že dôležité je predovšetkým dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a nie povýšenie rozhodnutí súdov na formálny prameň práva. V konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 30Ek/129/2020 nedošlo k vydaniu rozhodnutia, ale iba k postupu vyššieho súdneho úradníka, voči ktorému prostriedok nápravy možný nie je (v zásade vydaniu poverenia môže namietať súdny exekútor), pričom súdu neprináleží polemizovať, či v uvedenom konaní vyšší súdny úradník opomenul preskúmať exekučný titul a jeho rozpor s verejným poriadkom, nemal k dispozícii všetky potrebné skutočnosti a v pochybnostiach sa priklonil k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie, alebo z akých dôvodov postupoval tak, že poverenie na vykonanie exekúcie vydal, nakoľko uvedený procesný postup vyšší súdny úradník neodôvodňuje. Súd len poukazuje na skutočnosť, že obdobne ako v tomto prípade postupoval exekučný súd aj v konaní vedenom pred ním pod sp. zn. 56Ek/1982/2019, keď na základe toho istého oprávneným predloženého exekučného titulu nedošlo k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi. K poukazu oprávneného na neprípustnosťou exekučného prieskumu v nespotebitel'ských veciach (s poukazom napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/7/2013) súd uvádza, že ide o skutkovo odlišnú situáciu, keď exekučným titulom je cudzí rozhodcovský rozsudok (v nespotebitel'skej veci) a nie tuzemský rozhodcovský rozsudok, pričom nešlo o vecný prieskum správnosti exekučného titulu. K námietke oprávneného v sťažnosti o zmeškaní lehoty na námietku nedostatku právomoci rozhodcu súd uvádza, že túto neposudzoval, ani z nej nevychádzal, keď neprihliadol na žiadne z tvrdení povinného. K námietke nesprávnych záverov znaleckého posudku súd uvádza, že oprávnený okrem vlastných tvrdení nepreukázal nesprávnosť jeho záverov. Oprávnený uviedol, že podľa, cit.: „švajčiarskeho občianskeho zákonníka (ktorý znalec z nepochopiteľných dôvodov ignoroval), ktorý výslovne priznáva právnu subjektivitu aj právnickým osobám neregistrovaným, keďže neexistuje registrácia takých subjektov ako podmienka pre jej nadobudnutie, naopak registráciou je podmienená iba právna subjektivita osôb, ktoré sledujú ekonomický (podnikateľský, zárobkový) účel, kým zriaďovateľ SRS JSM bolo prv občianske združenie a následne záujmové združenie právnických osôb.“, pričom uvedené tvrdenie nevyvracia záver znalca o neexistencii subjektu „SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia“. Súd, ani znalec, nevlúčili existenciu právnej subjektivity právnickým osobám neregistrovaným (ostatne stále rozhodcovské súdy zriadené podľa zákona o rozhodcovskom konaní sú tiež subjektmi sui generis bez právnej subjektivity), ako sa nesprávne domnieva oprávnený, dospeli iba k záveru o neexistencii subjektu „SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia“. Tento záver oprávnený ani v sťažnosti nespochybnil, keď nijakým spôsobom nepreukázal existenciu subjektu „SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia“, ktorý mal podľa záhlavia vydať exekučný titul. Súd pre úplnosť uvádza, že nie je možné preukázať skutočnosť, ktorá neexistuje, preto nie exekučný súd zaťažuje preukázanie skutočnosti, že subjekt „SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia“ neexistuje, ale naopak, ten, kto tvrdí že uvedený subjekt existuje má uvedenú skutočnosť preukázať.

23. Vzhľadom na rozpor uznania oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku, vydaného SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19.01.2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19.01.2017, s verejným poriadkom Slovenskej republiky, ktorý vyplýva zo skutočnosti, že by bolo v rozpore s verejným poriadkom exekučne vykonať rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný neexistujúcim subjektom „SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zurich, Švajčiarska konfederácia“ a rozhodcom Petrom Petrušom, ktorý pri výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní uviedol, že žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával, nie je jeho autorom a táto písomnosť nie je výsledkom objektívneho posúdenia veci, nie je výsledkom jeho právnych úvah, súd návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie nevyhovel. Exekučný súd podľa článku I Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí v spojení s § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní výkon oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku, vydaného SRS pri E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú

arbitráž v Zurichu, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19.01.2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19.01.2017 odoprel, a preto podľa § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie zamietol (II. výrok uznesenia).

24. O trovách exekučného konania oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávnenom podanom návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu (III. výrok uznesenia).

25. O trovách exekučného konania povinného, ktorého nesprávnym úradným postupom považoval vyšší súdny úradník v rozpore s § 35 ods. 1 Exekučného poriadku za účastníka konania pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že povinný, ktorý nie je účastníkom exekučného konania, nemá nárok na ich náhradu (IV. výrok uznesenia).

Poučenie:

Proti výroku II., III. a IV. rozhodnutia môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Banská Bystrica (§ 50 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z.).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.